

[A. C. D. Petersen.]

læggelsen af udførlige Regnskaber at bevise, at den Kritik, hvorefter man har overført Arbejdet fra det dygtigt ledede private Værft til en Statsinstitution, er berettiget. Vil Ministeren heller ikke dette, har jeg Ret til at paastaa, at et socialdemokratisk Ministerium benytter en Statsinstitution til ved daarligt, men dyrt Arbejde at ødelægge private Virksomheder og kaste de Arbejdere, der er beskæftiget der, ud i Arbejdsløshedens bitre Nød. Jeg har imidlertid den Tro til den højtærede Forsvarsminister, at han her som den første Gerning overfor Offentligheden vil gøre en Indsats, saaledes at alle berettigede Interesser bliver varetaget.

Dernæst vil jeg gerne gaa over til med et Par Bemærkninger at omtale den Erhvervsituation, som saa mange Talere under denne Finanslovbehandling har været inde paa. Jeg vil først til den højtærede Statsminister, der jo ogsaa er Minister for Søfart, stille det Spørgsmaal, om han ikke vil finde det paakrævet i denne Nødssituation at støtte et Erhverv, der vel er et af vore mindre, men som er mere nødstedt end andre, nemlig Smaaskibsfarten. Den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, er Hjemsted for mange af disse Smaaskibe, der giver en Familie og ogsaa andre Mulighed for at tjene til Livets Ophold, og som paa sin Hjemstavn fremskaffer Arbejdsmuligheder ved dels Skibenes Bygning, dels Reparationer og ikke mindst de Smaareparationer, som skal foretages hver eneste Gang, Skibet lægger op for Vinteren. Det er et trist Syn at se dette Erhverv, som dog er et ret betydeligt Erhverv, i den Grad trængt ud af sin Virksomhed. Rundt omkring i Landets Havne ser man ofte fremmede Smaaskibe føre Varerne endog fra dansk Havn til dansk Havn, men oftere naturligvis fra de nærliggende Havne i Udlandet til dansk Havn; de fører baade danske Varer fra Danmark og udenlandske Varer til Danmark, medens vor egen Befolkning gaar arbejdsledige, til ubodelig Ulykke for deres Hjem. Kan der tænkes nogen større Ulykke, end at Mænd med Ævne og Villie til at udføre et godt og dygtigt Arbejde, ingen Mulighed har for at præstere det. Denne Arbejdsløshed er jo en Ulykke for alle, enten den rammer Landbrug, Industri, Handel, Haandværk eller Arbejdere, men et af de ulykkeligste Fænomener under den nuværende økonomiske Situation er dog Smaaskibsfartens Skæbne.

Deres Forening har da ogsaa gentagende rettet Anmodning til Søfartsministeriet, til Regering og Rigsdag, om man ikke ved

at ændre Bestemmelsen, om Skibenes Størelse kunde fremskaffe den Beskyttelse, som nu, da disse Skibe Aar for Aar er blevet større, er mere nødvendig end nogen Sinds. Tonnagebestemmelsen ligger nu saa lavt, at den ikke virker som en Beskyttelse for de danske Skibe, der, som sagt, er blevet større, hvorfor Tonnageansættelsen maa forandres. Jeg beder den højtærede Søfartsminister tænke over dette og gøre sin værdifulde Indsats for, at dette Erhverv kan faa bedre Kaar at konkurrere under med Udlandet, end det har i Øjeblikket.

For nogle Aar siden havde jeg den Glæde sammen med en Deputation fra Marstal hos en tidligere Minister for Søfart at faa gennemført en Bestemmelse om Lettelse af de for Smaaskibsfarten saa uhyre generende Forsikringspræmier, og her har Staten, saa vidt jeg ved, vedblivende ydet en betydelig Del af Forsikringsbetalingen, men ikke desto mindre er denne Forsikringsbetaling saa stor, at den virker i høj Grad hemmende for, at Skibene kan sejle under rentable Vilkaar. Der er vel ikke nogen Mulighed for, at disse Præmier kan nedsettes en Del — Præmierne betales naturligvis af Hensyn til de paa Skibene værendes Sikkerhed —, men naar vi har fundet, at denne Sikkerhed ligger os saa varmt paa Hjerte, at vi maa afkræve Skibene saadanne Betalinger, at de ligger højere end i de konkurrerende Lande, synes jeg, det er nødvendigt, at vi yder Beskyttelse paa en anden Maade og da først og fremmest i Overensstemmelse med de Krav, som Smaaskibsfarten selv har stillet.

Dernæst vil jeg gerne vende mig til Spørgsmaalet om Erhvervskrisen i Almindelighed. Vi har jo nu af forskellige Talere i denne Sal hørt, hvorledes man mener, at denne Hjælp til Erhvervene skulde fremkomme. Situationen tegner sig jo saaledes, at Landets Hovederhverv, Landbruget, arbejder under urentable Vilkaar, saa urentable Vilkaar, at det Regnskab, som Landøkonomisk Driftsbureau for kort Tid siden har afsluttet, viser en Gennemsnitsforrentning paa $\div 1,2$ pCt. Dette er det daarligste Resultat for det danske Landbrug, siden man overhovedet begyndte paa planmæssigt at bearbejde Landbrugsregnskaber. I Fjor var det et overmaade daarligt Aar, men dog kunde man notere en Forrentningsprocent, som var plus, nemlig $+ 0,6$. I Aar er den altsaa sunket til $\div 1,2$. Og inddeler man Ejendommene i Grupper efter deres Størelse, saa ser man, at Ejendomsgruppen paa under 10 ha har en Forrentningsprocent paa $\div 2$, det egentlige Gaardmandsbrug